

— Яде ми се, чорбаджи.

— Щомъ ти се яде, хапни си! — казалъ старецътъ и лукаво се усмихналъ, ама не му далъ месце.

Циганинътъ решилъ да отмъсти на стареца, задето го хранѣлъ само съ коравъ хлѣбъ. Когато копаелъ около крушата, жилнала го една пчела надъ веждата и цѣлата вежда подпухнала. Старецътъ се разсмѣлъ: „Ама какъвъ хубавецъ стана ти!“

Ядосалъ се циганинътъ и решилъ да открадне цѣлъ кошеръ отъ съседа си и да го донесе презъ нощъта предъ вратата на стареца, за да го изпожилятъ пчелитѣ. Така и направилъ. Но на сутринъта, когато старецътъ видѣлъ кошера, зарадвалъ се много:

— Нѣкой се е загрижилъ за менъ, ще си имамъ и медаць, — казалъ си той. И следъ нѣколко дни извадилъ медъ отъ кошера.

Повикалъ той пакъ циганина да му работи. Работи Манго, а старецътъ си полизва медаць и го пита:

— Яде ли ти се медъ, Манго?

— Яде ми се, чорбаджи.

— Щомъ ти се яде, хапни си! — засмѣлъ се старецътъ и не му далъ.

Силно се ядосалъ циганинътъ, но нѣмало що да прави.

Дсшла есенъта. Градината дала сочни, едри, сладки плодове. Отишълъ веднажъ циганинътъ да иска ябълки.

— Циганчето ми е болно и му сж се дояли ябълки, — казалъ той на стареца.

— Циганче яде ли ябълки! — засмѣлъ се старецътъ и не му далъ.

Тоя пжтъ циганинътъ не знаелъ какъ да си отмъсти. Отишълъ си ядосанъ въ кѣщи. Легналъ си и заспалъ. И чулъ гласъ, който му казалъ:

— Иди на рѣката. Тя носи узрѣли орѣхи, които сж нападали отъ вѣтъра. Ти пази тамъ и вземи най-голѣмия орѣхъ. После го посади въ градината на стареца.

Така и направилъ циганинътъ. Излѣзълъ той край рѣката, взелъ най-голѣмия орѣхъ измежду тия, които плували въ водата, и го посадилъ въ градината на ста-